

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: De 85 Snese Torsk og den store Kirkeklokke

Citation: Drachmann, Holger: "De 85 Snese Torsk og den store Kirkeklokke", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann05tom-shoot-workid54923/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

DE 85 SNESE TORSK OG DEN STORE KIRKEKLOKKE

Jeg traf min Ven, hvor jeg altid var sikker paa ham. Det var i Købmandens „Agerlukaf“. Den store Sorg, der for nylig havde overgaaet hans Hjem, havde ikke klædt ham i sort. Det var der ikke Raad til. Man kan jo ogsaa godt sørge i kaffebrune Benklæder og en biao Skjorte. Det er ikke Benklæderne, der gør det.

Han saa' mig i det hele taget mere meddelsom ud, end jeg havde ventet. I Anledning af tredje Juledags Aften var der et større Selskab end sædvanlig i den lille Smøge. Der var, til Eksempel, 2den Læreren, som om Eftermiddagen havde holdt en Oplæsning i Skolen. Lokalet havde været fuldt; og alle de her tilstedeværende sagde, hver paa sin Vis, Læreren Komplimenter. Der var bleven læst op af Dickens, af vor store Andersen, og af en mindre Andersen, og man var begyndt og endt med en Julesalme. Om det sidste var der ingen afvigende Meninger. Det havde været i sin Ordenlighed. Som ogsaa min Ven, Færgemanden Jaens, bekræftede, idet han ytrede: at ved Julen skulde man synges Julesalmer og ikke Den tapre Landsoldat eller Sej, Matros, kun en Vending med Stavnen! — idet han for det sidste Punkts Vedkommende stærkt betonedede det lidet tidssvarende i at synges om aabent Vand, da alt var lagt til derude.

Han gik videre. Han gik nærmere ind paa selve Oplæsningen; og ved denne Lejlighed var det, at ovennævnte Fortælling fremkom.

„Alligevel — det er rart med Børn — men alligevel ... naa ja ja. Enhver har jo sine Begreber om Ildebrændsel.“

„Hvorledes det, Jaens?“

„Jo, saa sagde Konen, hun tændte op med Krølhaar. Hvorfor kan vi ikke lige saa godt være glade over de umyndige ved Fasteåvn eller om Mikkelsdag?“

„Julen er Børnenes Fest!“ blev der svaret.

„Javel, paa en Prik. Men hvad nu mig angaar, saa har det været lutter Bedrøvelighed. To af de smaa Jav-mig-i-Krog mistede vi i Mæslingerne. En tog Vorherre paa ordentlig Vis af Inflammation i Maven; og en Dreng druknede for os her ret ud for Havnen. Hvorfor *den* Dreng druknede, det maa sandelig Vorherre vide; og véd han det ikke, saa véd jeg det endnu mindre, der dog var hans Fa'r og havde lært ham Svømmetegnene.“

„Nej, lad os være Mennesker og sige, at Julen er de voksnes Tid. Vi skal skaffe Føden til Huse; vi har Glæden af det, vi kan da snakke fornuftigt om det. Saaledes som nu sidste Juleaftens Nat, da jeg kørte til Byen med de 85 Sneese Torsk.“ —

„Det var den Gang, da I havde den store Kirkeklokke paa; hvad, Jaens? Ja, den er god nok. Op med den!“ sagde en.

„Hvorledes?“ spurgte jeg. „En Kirkeklokke ...“

„Lad mig bare, lad mig bare, Herre! Bryd Dem ikke noget om, hvad de snakker om dér. Det kommer alt sammen. Jeg skal sige Dem, Torsken faldt saa smaat ud for os hernede — rent galt — og saa de mange Børn — og Julen for Døren. Ja, jeg siger Torsk. Købstadfolk skal nu immer sætte Ansigt op, naar den Vare nævnes. Torsk er bare noget Kommers for Folk fra Byen, saadan noget tosset Snak, som de skælder hinanden ud for. Men for os Smaafolk er det Liver og Maden. Og Maden er den halve Føde. Og naar nu den bliver rent borte for os, netop naar vi skal have den derude, saa — hvad enten det er Juleaften eller Hellig Trekonger, saa maa vi ud og tage den, hvor vi kan faa den. Vi maa være Prangere rent ud sagt. Ja, det er haardt for en Fisker at maatte sige det, og endnu haardere at maatte til det, og den sidste var min haardeste Tørrn. Og det var den hellige Juleaften selv, om Eftermiddagen, og ... Kender De Vognmanden her Sønder ude? Naa ja, det er en haard Kammerat; en rigtig Knop for Resten, og dejlige Ralliker har han at køre med, Stadskameler; den ene er saa sort som en Ovn, og den anden har Blis i Panden. Jeg kan kende de Bæster halvanden Fjerdingsvej ude i Søen, naar jeg er ved at sætte i Land, og naar de for Resten er paa Stranden. Og den Nat var de ikke til at tage fejl af; ikke det, der ligner ... Hu, sikken en Tur, og sikken vi sled. Jo, det var en Juleaften; men der vankede hverken Svesker eller Gaasesteg eller tændte Lys eller nogen som helst Slags kristelig Fornøjelsesbeværtring. Ikke et Øje; ikke *et!*“

Jeg tænker nu immervæk paa, at det dog i Grunden er løjerligt, hvad for Forestillinger Grossererne og alle de velhavende og Manufakturisterne og alle de fine Folk, vi kender fra om Sommeren, — hvad de nu kan tænke dem til, at det ikke skulde gaa akkurat just saadan allevegne lige glædeligt som hjemme hos dem selv, hvor de velsignede Unger bliver proppede og stoppede netop paa denne helige Aften. Men det forstaar sig: Julen er jo Børnenes Fest, og jeg vil ikke i Klammeri med nogen derom, men blot fortælle, hvor jeg slap, at jeg havde hørt, at deroppe ved Flynderup-Løje skulde være saa mange Torsk, som de gik ud og tog paa Snøre; i Stedet for at vi ikke kunde faa mere paa Snøren end som hvad ikke nævnes bør.

Og saa siger jeg til Hans Rasmus, Vognmanden, siger jeg: Hør, Rasmus, lad os gaa i Kompagni og tage Slæden og de to Kameler og dalre af Sted op til Flynderup. For jeg har nogle Skillinger, som jeg vil sætte i Torsk, og jeg lejer Kørsel hos Dig, og vi tager derop sammen og ind til Byen, saa snart vi har Læs med det samme!

Og han sætter for, og vi op paa Slæden, og Hej! saa gik det med

den sorte og med Blis, og vi havde taget den store Kirkeklokke med, fordi Hans Rasmus, den Odder, havde smidt sit Klokkespil paa Landevejen sidste Nat; og uden Klokke maa man jo ikke køre i Slæde. Det véd De nok?"

"Jo, det véd jeg."

"Ja, og Kirkeklokken, som vi kalder den, havde nu rigtignok aldrig sét en Kirke, hverken udenbords eller indenbords — det jeg véd af — men var en gammel Skibsklokke, som var kommet i Land ved en Hændelse. Og den slog nogle gebommerlige Slag med sin Knebel — saadan: Dangelung, ding, dung! Daangelang-ding-dang! Det var til at blive ganske ør og fjantet af. Men vi surrede den under Maven paa den sorte, og dér hang den og gjorde den sorte næsten lige saa tosset, som vi selv var. Men varsko, det kunde den. Og af Sted gik det.

De maa nu vide, at Vejen langs Stranden de tre Mil til Flynderup-Leje var jævn god for en Slæde, hverken mere eller mindre. Men det gik dog. Store Driver paa somme Steder, og bar Vej paa somme. Baaé Rasmus og jeg havde skaffet til Middag hjemme, og Hestene havde ligesaa, og vi var alle fire lige opsatte paa Turen. Og saa kommer vi da i Nærheden af Flynderup, og vi saa' fra Bakkerne langt ud over Søen, hvor Folkene stod saadan klatvis hist og her ved Vaagerne og pilkede og havde Haandsnører i Hullerne, saa at vi nok kunde formode, at vi vilde faa fuldt Læs tilbage.

Jeg skal nemlig sige Dem, at de Flynderup Fiskere har det for saa vidt godt, som der altid slammer til med Tang ind langs Stranden, og dér ligger saa Rejerne neden under Isen i det varme Dynd, ligesom vi ligger i vore Dynner — naar vi ellers har nogle. Disse Rejer er den bedste Mad, man kan byde Torskene paa en Snøre; og dér stod som sagt Folkene i Klatter en halv og en hel Milsvej ude over Isen, og havde deres Snører ned igennem Hullerne. Og nogle pilkede. Men de, som havde Snører, fik dog mest.

Inde i Strandkanten har de saa hugget Huller, som de stadig holder aabne, og hvori de har Ruser og Hyttefade, som de kommer Torsken i.

Naa. Vi kom af Slæden, og jeg snakkede med Folkene om Prisen, og naar vi var bleven enige, saa fik jeg nogle Snese fra en og nogle fra en anden, og omsider, ud paa Eftermiddagen, just som Mørket faldt paa, saa havde vi femogfirsindstyve Snese Torsk paa Slæden.

Det var ellers stort Læs, det! sagde Hans Rasmus og saa' til Bæsterne. Men de mælede ikke et Muk, skønt jeg rigtignok syntes, at den sorte mumlede noget for sig selv nede i Muleposen.

Vi tager den bare med Ro hjem efter! sagde jeg. Natten er vor egen, og Vejen er da ikke saa helt ilde, om den end kunde være bedre!

Jeg synes alligevel, at det er et farligt Læs for to Bæster! sagde Vognmanden. Du kommer vist til at lægge en Species Penge paa Fragten, Jaens!

Lad os nu ikke, som dog er gamle Bekendtere, staa og komme i nogen Uberægnelighed for *den* Fragt, Rasmus! sagde jeg. Men lad os hellere gaa indenfor i Kroen og styrke os lidt, inden vi skal under Sejl igen.

Som sagt, vi gik indenfor, og dér sad en Bonde oppe fra Landet, fra Myrderups Kanten af, og spillede Trækort med Staldmesteren og en anden Person. Og havde jeg den Bonde her i Aften for mig, saa kunde jeg dog have Lyst til at se ham efter i Sømmene udenbords, om han ikke trængte til en lille Kalfatring!"

„Kom De i Kortspil med ham?“ spurgte jeg.

„Nej paa det Lav. Jeg spiller kun med Bekendtere. Og desuden havde jeg blanket mig fuldstændig af ved de Torsk, og hverken Rasmus eller jeg havde noget til overs til at sætte i Kortbladene. Nej, men Bonden fortalte, at der var rigtig godt Slædeføre op over Myrderup og ad Nivaaby og Kongevejen, og den var meget bedre end Strandvejen hjem, og den skulde vi køre.

Og saa kørte vi, som han sagde.

Det var mærkt, men Sneen lyste, og alt gik saare godt i Begyndelsen. Rasmus og jeg sad først oven paa Læsset, men saa begyndte Bakkerne, og det blæste op, og vi gik ved Siden af og støttede Slæden, og Bæsterne hivede i Tøjet, og vi skød paa, naar der kom en Drive, og vi kom op forbi Myrderup, og nu havde vi det aabne Land for os, og der var et stort Mærke ud over alting med Sne ind over Markerne, med et Hus hist og her, hvor der var et lille Lys, som gjorde en godt at se paa.

Og for Resten ikke en Kat paa Vejen, hverken agende eller gaaende. Og saadan faldt Juleaften paa, og med et, saa gik Bæsterne i Staa.

Hva' er der? spurgte jeg, som havde gaaet i mine egne Tanker.

Ja, hva' er der! sagde Vognmanden, som heller ikke snakkede videre. Hyp! kan I komme af Sted, hva'?

Og han langede en ud efter den sorte, som var om Bagbord, eller Nærmer, som de kalder det paa Landet.

Men den sorte han stod kun og slog med Kirkeklokken, og den klemtede: Dang-Ding-Dang! ud over Markerne. Men Fartøjet rørte sig ikke af Flækken.

Nu bøje jeg mig ned og kiggede paa Vejen forude om Hestene, for at se, om der ikke skulde ligge noget, som gjorde den sorte bange.

Jo, der laa rigtignok noget, og véd De hvad det var? Det var frisk paakørte Skærver, som Vinden havde fejlet Sneen væk fra. Og saa

langt, som jeg kunde øjne, var der lutter blanke Skærver, rigtig store Kampestensskærver, saadan som man smider dem paa Bivejene, hvor de aldrig bliver kørt ned, og mindst i Frostvejr. Og da jeg skulde se agter ud, saa havde vi allerede længe trukket over Skærver.

Nu skulde da ... Og saa bandede jeg den Bondetamp, som havde faaet narret os herop!

Men lige meget hjælp det, og fremad skulde vi.

Hans Rasmus sagde ingenting; men jeg kunde se paa ham, at han var indvending gal. Han tog atter og drev til den sorte, og jeg smed Trøjen, medens Rasmus beholdt sin, og jeg satte Skuldren til, og Vognmanden lokkede for Hestene — da han slet ikke er nogen Dyrplager — og med et Skub fik vi Gang igen paa Skuden, og saa gik det videre.

Det er naturligvis kun et Stykke Vej, at de Skærver ligger! sagde jeg. Lad os bare hænge i og slide lidt, saa bliver det nok bedre.

Ja, det er jo *dine* Torsk! sagde Vognmanden; men det er *mine* Bæster!

Ja og jeg betaaler! svarede jeg.

Betaaler Du maaske ogsaa Hestene og Slæden, naar de slider sig itu?

Naa naa, sagde jeg. Lad os nu bare være i Mindelighed. Det er dog *Juleaften!*

Jo, jeg skal love for det. Det blev en lang Juleaften, den. For, da vi havde kørt saa meget som en halv Snes Minutter, saa gik vi i Staa igen. Den sorte slog sine tre Slag med Klokken, og saa stod de begge, som de var groet fast i Jorden, og Slæden med, og alle Torskene.

Nu smed vi Trøjen, begge to. Der var jo ikke andet at gøre. Og vi knaldede, og vi lokkede, og vi skubbede, og jeg tog Agebrædtet og satte det under Agterspejlet paa Slæden, og jeg sled som en Hest for at faa Fartøjet af Sted. Og saa gik det endelig med et Ryk.

Puh! sagde jeg. Og Svaden drev af os to Mennesker, og af Hestene med.

Og fem Minutter efter, saa stod vi igen.

Nej hør nu! sagde jeg. Og jeg saa' mig omkring ud over Mærket og Markerne, om der ikke skulde være en Gaard at øjne et Steds, hvor man kunde faa en Vogn eller friske Heste, eller bare saameget som — ja jeg véd s'gu ikke selv hvad, men jeg stod der og gloede, og saa lavede jeg mig til at slaa et Slag ind over Markerne; for noget skulde der gøres, syntes jeg.

Du er da ikke gal? sagde Hans Rasmus. Her paa Vejen er der ingen Sne, men inde over Markerne drukner Du i den. Det maa dog en Gang holde op!

Ja! sagde jeg. Og der stod vi begge to og saa' ud over Landet; og det var ganske mærkværdigt, saa faa Lys vi kunde øjne. Al den Stund, at det dog var Juleaften.

Hør! sagde jeg. Jeg faar en Idé. Hvad om vi tog Klokker af den sorte og gav Blis den paa? Saadanne Dyr har mærkværdige Indfald; det kan jo være, at den sorte ømmer sig ved det Rangleri under Mave, og at Blis bærer den mere taalmodig!

Ja saagu! sagde Hans Rasmus.

Jeg gjorde da Surringen løs paa den sorte. Den skævede til mig, da jeg gjorde det, men jeg syntes dog, at den saa' helt latter ud derved.

Kom nu, Blis! sagde jeg og stak Linen paa Klokker med to Halvstik om hende. Hun tog det ganske rolig, men ikke saa snart hørte hendes Kammerat, at det klemte under Mave paa hende, saa stod den sorte ret op i Luften paa Bagbenene.

Kan Du dy Dig! raabte Rasmus og drev til den med Pysken. Men den sorte stod og dansede dér paa Stedet og faldt ned og fik Forbenet over Stangen og gjorde Blis lige saa kulret som den selv; og Slæden tog nogle Overhalinger fra den ene Side af Vejen til den anden, og jeg blev ganske urolig for mine Torsk.

Det gaar ikke, Hans Rasmus, det gaar ikke! sagde jeg. De Pokkers Dyr gaar hen og spilder mig hele Ladningen paa Landevejen. Hvem skulde nu anet, at der kan være saa meget Sjafusi til mellem umælende?

Og den store Kirkeklokke slog nogle morderlige Siag under Mave paa Blis, og den sorte skubbede hende, og Slæden tog nogle Overhalinger, som om den var et Fartøj i en halv Storm — men videre kom vi ikke med de 85 Sne.

Jeg faar dele Klokker imellem dem! sagde jeg. Saa har den ene ikke noget at lade den anden høre. —

Og saa gjorde jeg atter Surringen løs om Blis, og fik med megen Møje hængt Klokker op mellem dem, saaledes at den snart slog mod Klyverbommen — hvad jeg vilde sige, Vognstangen — snart daskede imod den ene og snart imod den anden, og ihvorvel jeg nu ikke syntes, at der kunde være nogen større Behagelighed ved det Arrangement, saa syntes Dyrene anderledes; og ikke saa snart havde jeg gjort mit sidste Stik lærdigt, saa tog Hestene Slæden med et Ryk, og jeg sprang til den ene Side, og Rasmus til den anden, og det kan nok hændes sig, at vi maatte hafe ud bagefter, for at naa op til Fartøjet igen. Nu var der Gang nok i det.

Men det blev værre og værre med Vejen. Og snart stod vi stille igen. Og vi asede og sled og knaldede og lokkede; der var ikke en tør Træv! paa os længer. Jeg havde sprængt mine Benklæder og Ras-

mus havde flaaet sin Trøje, og — nok at fortælle, ved Klokken Elleve-tiden kom vi ind i Hørsholms By, og det kan nok være, at vi ringede Julen ind dér. Og der kom en Vægter, og der kom Folk ud af et Sted, hvor der var Lys i Vindverne, og de begyndte at spørge, og de gloede paa os og paa Køretøjet. Og Dampen stod i den kolde Nat op fra Dyrene og fra Rasmus og mig og trak ligesom en Røg hen forbi Vindverne. Jo, det var Juleleg, det.

Nu da; Hestene fik sig et Rugbrød, og vi to fik os en lille Forfriskning. Men den var kun ganske lille, for vi havde kun nogle faa Øre paa os; og vi vilde dog ikke tage paa Borg, formedelst det, at vi ikke var kendt med Folkene.

Sne var der ikke noget af, men den bare, blanke Gade, som Ly-sene skinnede ud paa. Og saa tager Rasmus Linerne, som om der ikke var noget i Vejen, og siger: Hyp!

Jovist. *Han* siger Hyp, og *jeg* siger Hyp, og de gi'er sig til at grine rundt om, og de siger alle: Hyp, kan I gaa!

Men vi stod pænt stille.

Godaften, og glædelig Jul! siger saa en Stemme. Maa jeg faa Lov at tage lidt ved?

Jeg vender mig og skal til at se, og saa er det Skrædderens Søn dernede fra vort, en høj, køn, ung Fyr, som havde sin Kæreste der paa Stedet. Og han træder til med Pigen under Armen og spørger: Maa jeg faa Lov at tage lidt ved?

Skal I maaske være to om det Stykke Arbejde? brummer saa Rasmus. For det er jo en kilden Sag for en Vognmand, at andre vil have mere Hesteforstand end som han selv.

Og dygtig gal var han, fordi de grinede ad ham rundt omkring. Og det havde han i Grunden ogsaa Ret til.

En kan vel gøre det! sagde Fyren sindig. Og han slipper Pigebar-net og gaar hen og klapper den sorte og siger: Ho ho, gamle. Kom min Dreng! —

Jo Pyt! siger Hans Rasmus.

Men Fyren lod sig ikke forknytte, og han giver sig til at klø Blis over Krydset, og hun begyndte med Ørene at gøre Dikkedarer, og havde den sorte ikke været saa stædig en Kamel, saa tror jeg ogsaa, at han havde faaet begge Dyrene med sig.

Men den sorte holdt igen, og da Blis mærkede det, saa gjorde hun heller ikke videre ved det; for hun var nu vant til at rette sig efter Kammeraten.

Saa tager Rasmus Linerne og siger med sit mest brøsigte Ansigt:

Se saa; lad nu de Narrestreger fare!

Og han smælder med Fisken, og smælder sig mere og mere gal, og Dyrene staar paa Bagbenene, og det knager i Slæden, og Torske-

ne giver sig til at danse under Surringen, og jeg raaber: For Guds Skyld, Rasmus, lad os ikke komme ind igennem Vindverne med Fartøjet. For jeg tror ikke, at de køber Torsk derinde!

Og det samme mente alle de, der stode omkring.

Men saa siger Fyren: Hans Rasmus! siger han; hvis I vil lade den Pisk være, saa skal jeg faa Slæden i Gang!

Hæ! sagde Vognmanden tvært. Men han lod dog Pisken være.

Og saa stiller Fyren sig foran om Hestene og tager den sorte lempe- lig ved Hovedstolen, og saa varskoer han os to, at vi skulde passe paa.

Om Du ogsaa kan faa Slæden i Gang, siger Rasmus, saa kan Du dog ikke hekse Sne paa Vejen; det jeg véd af!

Der er Sne straks udenfor Byen paa Kongevejen! siger Vægteren.

Og Hans Rasmus og jeg satte os til Rette paa Slæden, og hvordan det nu gik eller ikke gik, og hvad Skrædderens Søn fortalte den sorte i Øret, det véd jeg ikke, men allerbedst som jeg skal se til, saa springer Fyren til Siden og Pigebarnet giver et Skrig fra sig, og Vægteren giver sig til at raabe, og alle de andre omkring ham med. Og Gnisterne staar ud fra Brostenene under Dyrene, og vi fløj formelig hen ad Gaden, imedens Kirkeklokken gjorde en Allarm, som om hele Hørs- holm By stod i Brand.

Og saa var vi ude paa Kongevejen, og det gik i Galop.

Puh! sagde jeg. Det var en Overhaling, den!

Men Rasmus Vognmand sagde ikke et Muk.

Saa gaar der saa meget som maaske en Timestid. Det var blevet me- get mørkt og saa begyndte det at sne, og Sneen fygede, og snart var der bar Vej og snart store Driver tværs over Vejen fra Grøft til Grøft. Og ligesom vi er bedst i det, saa vælter vi i en stor Drive med alle Torskene.

Dér laa vi.

Det er da ogsaa forbandet! siger Rasmus.

Du skulde ikke bande paa den hellige Aften! siger jeg.

Aften er det ikke mere, og Helligheden mærker jeg ikke til! siger han.

Det var egentlig ogsaa sandt. For dér laa vi og rodede i Sneen, og jeg tænkte jo mest paa mine Torsk, og han mest paa sit Fartøj. Og nu skulde vi se at faa samlet begge Dele op -- al den Stund, at vi begge er fattige Folk og skal leve af vort Kram, medens Tid og Lej- lighed er.

Saa hører jeg bag mig Lyden af en stor, tung Vogn; og jeg drejede mig og kunde skimte Mennesker paa den, med et højt svært Læs i Ryggen.

Der er nok andre Folk end vi paa Landevejen denne Julenat! tænkt-

re jeg. Men da jeg ser Fragtvognens Kurs og vor egen Stilling i Driven, saa render jeg til og giver mig til at klemte med Kirkeklokken, just som Vognmanden stod og baksede med Dyrene.

Holla! prajer de fra Fragtvognen.

Holla! raaber jeg. Haardt Bagbord, Folk; og fuld Kraft!

Men hvad enten de nu ikke forstod mig, eller de ikke kunde faa skiftet Roret hurtigt nok, saa kommer de brasende lige op i Driven midtvejs, og vi hører et Knæk, og dér ligger hele Fordevindsejleren, lige klos op ad os.

Nu blev der jo en Alarm; for deres Læs var meget større end vort, og skønt Driven var høj og tog godt af i Kæntringen, saa havde de nok alligevel faaet en Del spoleret hos dem; og de begyndte at skælde, og der var en Verdens Redelighed.

Hvorfor har I ikke Klokkespil? raabte de.

Hva'for noget! svarede jeg. Har vi ikke baade Klokke og Ringetøj, og har jeg ikke varskoet?

Ja, hvad ligger I dér for, og spærrer Vejen?

Hvad ligger I selv for og spærrer Vejen? I kunde ha' givet hende Roret, som jeg sagde!

Hva'for'n Snak. Hvem er I?

Ja, hvem er I selv? —

Og saadan gik det en Stund. Men til sidst fandt vi dog alle sammen paa, at det var mest rimeligt, om vi hjalp hinanden i Stedet for at bruge Mund. Og langt om længe fik vi begge Farisjerne paa ret Køl og kom under Sejl igen. Og jeg havde da faaet pillet mine Torsk sammen, og jeg tror ikke, jeg havde levnet mere end en Snes Stykker i Driven.

Saa varede det syv lange og syv brede, som man siger, og vi kom igennem Sorgenfryd og Kongens Lyngby, og dér var alt slukket og lukket for længe siden, og Klokken kunde vel være hen imod de fire. Ingenting kunde vi faa at give de stakkels Dyr, uden hvad der var levnet i Muleposerne, og deraf var den ene gaaet tabt; og Rasmus og jeg trængte lige saa haardt som Hestene, og vi kunde ikke engang trøste os med den ene Pose, som Blis og den sorte maatte deles om.

Hvad mig anberører, saa var jeg som lamslaaet i alle Lemmer; for denne evige Væren vaad af Sved og saa sidde og fryse eller gaa og snuble i Søvn, det var næsten for meget, selv for en Fiskermand.

Og naar jeg en enkelt Gang spurgte Rasmus, hvordan det gik ham, saa svarede han blot:

Jeg gør det ikke om igen!

Alligevel gjorde han det om igen, og det gjorde vi begge to, saa længe der var noget at tjene paa Torskene fra Flynderup. Men saa var der rigtignok ogsaa bedre Vej. Og Kongevejen tog vi ikke mere

end den ene Gang. Og da vi nu var kørt fra Sorgenfryd og Lyngby, saa var Vejen lige saa krakilsk som ved Myrderup og Nivaaby; og ved Lundeusene sad vi fast igen, og endelig paa Morgenstunden, da det lige var ved at blive lyst, saa holdt vi udenfor Store Vibenshus.

Havde jeg nu blot laant et Par Kroner af Skrædderens Søn! sagde jeg til Rasmus.

Men han hørte det ikke. Han havde stillet sig op ad Muren til Rejsestalden, og dér stod han og sov.

Saa kom der en klatøjet Staldkarl ud og spurgte mig, om han skulde give Bæsterne Vand.

Jeg lod bare, som jeg ikke hørte det, og Karlen stod og gloede lidt paa os, hvorpaa han sjaskede af. Og saa stillede jeg mig op ved Siden af Rasmus, og dér faldt jeg ogsaa i Søvn.

De stakkels Dyr havde vistnok gjort det samme, for i Grunden holder Dyrene ikke længere ud end Mennesker. Og som vi stod alle fire dér og sov, saa er der nogen, som knalder højt lige foran os, og da jeg lukker Øjnene op paa Klem, saa ser jeg en af de bekendte store Delisjanser med rød Lygte paa Bukken og et Halmknippe. Og den havde fire for; men om det var i Anledning af Julen eller Snevejret, det kunde jeg ikke sige.

Naa, tænker jeg, her er da flere Folk, som heller ikke har været til Fest Juleaften.

Der kom en hel Række af den Slags inde fra Byen. Og alle skulde de frem forbi os, og vi havde ladet Slæden holde midt i Vejen.

Varsko! raabte de.

Halej! raabte Hans Rasmus og vaagnede op.

Glædelig Jul! raabte jeg til dem. Kan I sige os, om der er Slædeføre inde i Byen?

Javel; kør bare væk!

Og vi trak til Siden, og de rullede frem; og jeg holdt mig for Næsen og tænkte, at jeg dog hellere vilde køre med Torsk end med deres Fragt.

Saa kom vi da ind paa Østerbro. Og dér gjorde den store Kirkeklokke sig lystig mellem de høje Huse, og den slog sine Ding-dung-Dang; og havde Folkene været mindre søvnige af sig, end Københavnere ere, og især saa tidlig paa Morgenstunden, saa var de vistnok kommen til Vindverne. For nysgerrige er de.

Nu kom der blot et halvt Dusin Politibetjente hen til os. Det var de eneste Folk, der var paa Gaden; de gik og stampede af Kulden i Brosterene, og jeg har aldrig set saa mange paa Gangen af den Slags Folk, især paa Østerbro.

Rasmus og jeg gik og halvsov paa den ene Side af det høje Læs.